ירושלים

בכורה בנאי

וחמשת בניה

רבקה מיכאלי פנתה לעבר יוסי בנאי ו־צווחה לעומתו: „ממזר!"

זה מאד לא מצא חן בעיני מטרוניתא ירושלמית כבודה שישבה בשורה הראשונה של הצגת הבכורה של ילדות קשה.

„את בעצמך ממזרתא!" התריסה לעבר רבקה.

לא היתה זאת הפעם הראשונה שלבכורה בנאי היה משהו להגיד על התוכן של ה־הצגות בהן משתתפים בניה. כאשר שמעה, למשל, כי אחד הבנאים יהיה סמי ימות בשש, הזדעקה מיד: „לא בחיים שלי!"

בסוף: אשכנזיה. כי אימם של הבנ־אים, אלמנתו של ירקן ירושלמי מצליח, יודעת לשמור היטב על חמשת בניה. היא עוקבת אחר כל הצלחותיהם הבימתיות של יעקב, יוסי, חיים וגברי ומתעניינת בהצלחתו של יצחק בנאי, עורך־דין בבאר־שבע.

הבנאים הירושלמיים היו מאז ומתמיד בעלי נטיות בימתיות. עוד בזכות הסבא, אליהו בנאי, פועל־בניין, חזן, מספר־מע־שיות, מנגן בעוד ומחלל בחליל, שאירגן את להקת התיאטרון הראשונה בירושלים.

היתה זאת להקה של בני העדה הפרסית שהתעתדה להציג את מגילת אסתר. רק ש־סבא בנאי לא כל כך הצליח בתפקיד זה. כפי שמעידים נכדיו: „חיפשו וחיפשו בין הפרסיות בחורה יפה שתשחק את אסתר המלכה ולא מצאו. אז בסוף לקחו אשכנזיה.

בכור הבנאים, יעקב, היה משוגע להצגות מאז ומתמיד. הוא נהג להתפלח להופעות בירושלים כשהוא מעמיד פנים של עיוור. יותר מאוחר הופיע בלהקות חובבים (אחד השחקנים באותן להקות היה מי שמשמש כיום כסגן־יו"ר הכנסת, מזכיר בן־גוריון לשעבר, יצחק נבון). לבסוף הגיע לתיאט־רון הסאטירי המטאטא.

בתחילה: ספרדי. יוסי בנאי החל את דרכו האומנותית כמתופף וחצרן בגדוד צופים ירושלמי וגברי בנאי (אינעל הטלפון תבעק ו) היה מופיע במקהלות חזנים בבתי־כנסת ספרדיים ומקבל תמורת כל ששים הופעות ספר אחד.

אבל הבנאי הגדול נשאר בכל זאת בכור הבנאים, יעקב, עליו סיפרה השבוע בגאווה

אב עלוש
כבד את ילדיו

אמו, בדירתה שמעל לשוק מחנה־יהודה ה־ירושלמי, לאנשי ירחון העדה במערכה.

האבא של יעקב היה מאד גאה על הצלחו־תיו של בכורו בתיאטרון. אבל זה קצת הרגיז אותו שתמיד היה יעקב ממלא תפקיד של שמש או משהו דומה.

לכן ניגש פעם לבמאי של המטאטא ושאל אותו ישר ולעניין: „איך יעקב?"

משקיבל, בתור תשובה, שורת מחמאות, שאל: „אז למה הוא צריך תמיד להיות משרת? אתה לא יכול לעשות אותו למנהל?"

דרכי אדם

שיטה

לא־מכובדת

„קשרתי את ילדי לספה, כי כך אני מחנך אותם," הסביר ויקטור עלוש לשופט השלום בבאר־שבע, משה חסון.

אל השופט הגיע עלוש אחר שהפעיל את שיטת החינוך הייחודית שלו על שניים מ־11 ילדיו: מאיר (7) ופרדי (9).

עלוש, שתיין מועד („אני שותה מגיל ארבע... בלי שתייה אני לא יכול לחיות!") לא הסתיר מדוע הוא חסיד שיטת החינוך הפרטית שלו: „אני אדם עצבני... כשבאתי הביתה והילדים השתוללו, הרבצתי להם. זה לא עזר, אז לקחתי חוט וקשרתי אותם."

„פעם תהיה זקן!" בכל זאת היה עלוש מוכן לשנות את השיטה. „לא ידעתי שזה אסור," התנצל לפני השופט. „אם כבוד השופט יחליט שזה אסור לעשות, לא אעשה זאת עוד פעם!"

כבוד השופט חסון הזכיר לו, כמובן, שזה אסור וכדי שעלוש לא ישכח שזה אסור, גם קנס אותו ב־150 לירות.

אבל כדי שעלוש באמת לא ישכח שזה אסור לקשור ילדים לספות, אפילו אחרי שכבר ישכח את 150 הלירות ששיטת ה־חינוך שלו עלתה לו, הוסיף השופט כמה מילים אישיות לגזר־הדין: „אתה תהיה, פעם, זקן ואם לא תכבד את ילדיך עכשיו, הם לא יכבדו אותך אז!"

הווי

● **עין תחת עין.** בעזה הופסק זרם החשמל ל־15 דקות, בדיוק בשעה שקול־ישראל בערבית שידר יומן שנמשך 15 דקות ושנושאו היחיד היה מחדלי חברת החשמל של עזה.

● **גם הם באצילים.** בירושלים קיב־לה הסוכנות היהודית מיברק מאירגון ה־יורדים הישראליים בקנדה שביקש: „החזיקו מעמד ואל תוותרו על אף שעל של השטחים המשוחררים."

● **הקש על כל טיפה:** בבית־אורן ביטלו מהנדסי תה"ל את השימוש באלחוט במיפעל המים האזורי, עברו לשיטת־קשר חדשה, שעיקרה הקשה על הצינורות, כדוג־מת השיטה אותה ראו בשימוש בקו צינור־הנפט בחצי־האי סיני.

מה עשתה נחמה עם החלב?

היא החזירה את הכל אל הפרה!

כך מצ'זבט אורי סלע (מימין)

„צ'יזבאט," אומר יליד דגניה ב' אורי סלע, מחבר ילקוט הכזבים החדש „כיפאק היי"*, „זה כזב.

„רק שכזב זה לא סתם כדיחה. פה ושם אפשר למצוא כזבים שנולדו מבדיחות, אבל אלה מיקרים יוצאי דופן.

„בדרך כלל, הכזב זה סיפור שהיה או שלא היה, אבל שסופר במסי־בת־רעים של אנשים אמיתיים על אנשים אמיתיים.

„עד כמה שהדבר מיפשי, הרי הכזב הטוב חייב להיות אמת לאמי־תה."

ואורי סלע כן ה־38 צריך לדעת זאת: כי הוא עצמו המציא המון כזבים, לא רק ליד המדורה והפינג'אן בדגניה ב', אלא גם בתוכניות „דגש קל" ו„חוחים וחיוכים" של „גלי צה"ל".

להלן כמה מן הכזבים שאורי מזג יחד עם הקפה לפינג'אן:

מ רדכי קושניר מתנועת המושבים יצא פעם בשליחות לניו־יורק. סחבו אותו לאיזה מועדון־לילה רוסי, ושם הופיעה נע־רה שהשתפכה בשיר החלגה, כשהיא מגנגת על גיטרה. קושניר התמוגג מנחת, ובסוף השיר מחא כפיים כמו מטורף. אחרי כמה דקות, הופיעה שוב אותה נערה, כימעט בלי בגדים, ושרה משהו פרוע מאוד. קושניר התעצבן וביקש ממלוויו לקחת אותו ה־ביתה. „מה קרה?" שאלו אותו, „אולי אתה מרגיש לא טוב?" „לא, לא זה," ענה קוש־ניר, „אבל את האמת להגיד לכם — חשבתי שהיא יותר רצינית."

★ ★ ★

מ ספרים על מוגרבי הזקן, שעל שמו נקראים בית־הקולנוע והכיכר, שהוא היה קצת חרש. באחד הימים, בתקופת מלחמת־העולם השנייה, כשהאיטלקים הפציצו את תל־אביב, ישב אדון מוגרבי במשרדו ב־בניין בית־הקולנוע. לפתע הטילו האיטלקים פצצה ברחוב פינסקר, לא רחוק מבית־הקול־נוע. אדון מוגרבי הרים את ראשו וקרא ל־עבר הדלת: „יבואו!"

★ ★ ★

ר ייצמן היה מבקר הרבה בקיבוץ משמר־העמק. חברי המשק היו מארחים אותו במוסד החינוכי היפה, כי התביישו להראות לו את הצריף העלוב ששימש כחדר־אוכל.

פעם, כשרייצמן הביע את רצונו לבקר סוף־סוף בחדר־האוכל, נבהלו החברים נורא. וכדי להיות בטוחים שלא ייכנס לשם בשום אופן, תלו על הצריף של חדר־האוכל שלט: „מחלת הפה והטלפיים. הכניסה אסורה בהחלט!"

וייצמן סייר במשק, הגיע עד לצריף, הת־בונן בשלט ולבסוף אמר: „אתם לא מת־ביישים? משק כל־כך ותיק, והרפת שלו עדיין בצריף כזה עלוב!"

★ ★ ★

פ עם כיגור החל אחד החברה לריב באופן רציני עם עבד. ניגש אליו עבד, תפש את צוואר־ון החולצה שלו ואמר לו בשקט: „לך, תחזיר את מיברשת־השניים שלך למחסן, מפני שעוד מעט לא תצטרך אותה יותר."

★ ★ ★

כ שבראל חזר לפתח־תקוה מהנסיעה הראשונה שלו לפאריס, בענייני עלייה ב', הקיפו אותו כל החברה, בתקוה לשמוע משהו מעניין על העולם הגדול. אבל בראל היה שתקן כפרד. בקושי הוציאו ממנו מילה. בסוף, כשהחברה כבר ממש התחננו ש־יספר משהו על הרפתקותיו בניכר, אמר בראל: „נו, טוב. יום אחד נכנסתי למסעדה בפאריס. כמו שאני יושב לאכול, נטפלה אלי רזאלה אחת, כזו צבועה ומסולסלת. אבל יופי של חתיכה."

„נו, ומה אחר־כך?" שאלו החברה.

„כלום. היא ביקשה שאני אזמין אותה לשתות ולרקוד. היא רקדה דוקא די טוב, רק אני לא הייתי הכי טוב על המיגרש ב־לרקוד."

„לא חשוב. מה היה אחר־כך?" שאלו ה־חברה.

„כלום. היא הזמינה אותי לבוא אליה לחדר, מין חדר כזה קטן, בעלייה של בית, עם תקרה עקומה כזאת."

„לא חשוב. מה היה אחר־כך?" שאלו ה־חברה.

„כלום," אמר בראל, „אחר־כך הכל היה בדיוק כמו במלאבס."

★ ★ ★

כ שהחברה יצאו להתקפה על בית־החרושת לקרח בבית־דגון, היה אבו־ליש בכיתה הפורצת.

בדיוק יום לפני זה הגיעו רימוני־המילס החדשים, אלה עם הניצרות. אבו־ליש אף פעם לא ראה קודם רימון כזה, לכן הוא זרק אותו בלי להוציא את הניצרה.

כשעברו איזה שתי דקות והרימון לא התפוצץ, ניגש אליו אבו־ליש, מחומם נורא, בעט בו ברגל בכל כוחו וצעק: „יחרביתאקו תתפוצץ או לא? תתפוצץ או לא?"

★ ★ ★

נ חמה, האקונומית של שדה־בוקר, היתה מקמצת נורא באוכל. פעם נשארו לאחר ארוחת־הערב שני ספלים של חלב ונחמה החזירה אותם לפרה.

★ ★ ★

ב חדר של אברהם מגבים הסתובב הרבה זמן עכבר עצמאי. כל פעם שהיו מנסים לגמור איתו, היה מסתתר בתוך ה־רדיו. אברהם חשב שבוע ימים איך לגמור עם העכבר, עד שנפל על הרעיון וכיוון את הרדיו לקול־ישראל. אחרי שעה העכבר מת משיעמום.

★ ★ ★

פ עם יצא זבד שוע לסיור וביקש שיגדי־ו לו צמח מסויים. אמר המומחה: „וזהי חלמית." שאל שוע: „יש לזה עוד שם?" אמרו לו: „חובייזה." אמר שוע: „זהו זה! דברו מאמע־לושן!"

★ ★ ★

ב אחד הימים בא מומחה צרפתי ל־איקולוגיה לנגב ושאל את אחד הבדואים איך נקרא בלשונו הצמח דיפלודוקסים. ה־בדואי הביט בזילזול על הצמח ואמר: „הדא? הדא חראא!" מאז נקרא הצמח במדע דיפלו־דוקסים חרא.

★ ★ ★

א חת הבנות ביקשה שיתנו לה שבת לרגל מות סבתה. כשחבר אחד פיקפק בנחיצות הנסיעה, הסביר לו סדרן העבודה: „מה אתה לא מבין? היא צריכה לעזור ל־אמא שלה להיות יתומה."

★ ★ ★

ש אלו את מושיקו במשפט מדוע היכה את הרס"ר. ענה: „הרס"ר צעק לי: ‚מו־שיקו, גש הלום!' ניגשתי והלמתי."

★ ★ ★

ש ייע גלזר השתתף פעם במשחק כדו־רגל באיצטדיון בתור נהג אוטובוס שצריך לאסוף נוסעים אחרי המישחק. היה שם באלאגן שלם. כל אחד רצה להיכנס ל־אוטובוס ראשון והעניין לא זז. בסוף שייע לקח את העניינים לידיים וצעק: „שימו לב! אל תידחפו! תיכנסו לפי סדר: אחד חייל, אחד בן־אדם!"

★ ★ ★

א חרי השיחרור, קיבל ציבי מספר ירוק ונעשה לנהג מקסי בירושלים. יום אחד, כשעמד בפינת בן־יהודה—קינג־ג'ורג', ניגשה אליו חתיכה ושאלה: „תסלח לי, אתה פנוי?"

הסתכל ציבי בבחורה ואמר: „כן, ואתי?"

★ ★ ★

ב שעת ריצת־שדה עם רובים, הפסיק פעם גדעון את הריצה, ניגש ליאיר ה־מדריך ואמר לו: „המפקד! הרובה איבד שתיים מתכונותיו. הוא לא קל ולא נייד."

★ ★ ★

ר וסקה בנאי התיישב בין הופעה להופ־עה במיבצע סיני לאכול במטבח־שדה צב־אי, איישם על־יד עזה. מאחר שבנאי מפור־סם לא רק בתור שחקן אלא גם בתור בעל תיאבון בריא, הוא פנה לטבח וביקש, אם אפשר, עוד עגבייה.

„אין," ענה הטבח, „דחילק, אל תשכח שאנחנו בעיר כבושה."

„אם ככה," אמר בנאי, „אולי אפשר לקבל מלפפון כבוש?"

קפה חדש בפינג'אן

* הוצאת אפרסמון; 112 עמ'.